

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Vandaag hoorden wij in het evangelie
een prachtig wonderverhaal.
Jezus die een doofstomme man geneest.
Een man die niet kon horen
en daardoor ook niet kon spreken.
Doofstom.
Maar Jezus geneest hem.
Een wonder.
En weet u wat zo mooi is!
Ieder wonderverhaal is weer anders.
Soms zijn de wonderverhalen heel afstandelijk,
zonder dat Jezus zelfs ook maar
de zieke aanraakt.
Maar het wonderverhaal van vandaag
is heel dichtbij.
Heel persoonlijk.
Bijna op het intieme af.

Laten we daarom nog eens gaan kijken
naar dit wonderverhaal.
De mensen brengen een doofstomme bij Jezus.
En ze smeken Jezus
dat Hij hem de handen zou opleggen.
Blijkbaar is dat de manier
waarop de mensen het vaakst
Jezus een wonder hebben zien doen.
Jezus die de zieken de handen oplegt.
Heel mooi natuurlijk.

Maar deze keer kiest Jezus voor een andere manier.
Jezus neemt de doofstomme even terzijde.
Even apart.
Even buiten de kring van de mensen.
Dat is al heel bijzonder.
Even alleen met deze doofstomme man.

En dan doet Jezus twee dingen.
Allereerst steekt Jezus zijn vingers
in de oren van de doofstomme.
Dus Jezus legt hem niet de handen op,
maar steekt zijn twee vingers in de beide oren.
Ik zou bijna zeggen:
dat moet u eens bij uzelf doen als u thuis bent!
En dan voelt u direct hoe gevoelig dat is.
Anders dan dat je je neus aanraakt
of je ogen uitwrijft.

En dan misschien wel nog persoonlijker.
Jezus spuugt! Zo staat het echt in de grondtekst!
Jezus spuugt en raakt met zijn speeksel
de tong van de doofstomme aan.
Ik weet niet of u dit herkent,
maar als je een wondje aan je vinger hebt
dan steek je meestal direct
je vinger even in je eigen mond.
Even het bloed aflikken
en hopen dat het met je eigen speeksel
ophoudt met bloeden.
Of, ik moet ook denken aan een moeder
die ziet dat haar kindje gewond is geraakt
en dan met een beetje van haar eigen speeksel
over de wond heen wrijft.
Nou, zo persoonlijk, denk ik, was de manier
waarop Jezus met zijn eigen speeksel
de tong van deze doofstomme man aanraakte.

In een preek gaan wij meestal aan dit detail voorbij.
Maar ik denk eerlijk gezegd,
dat dit juist een heel belangrijk detail is.
Want het laat namelijk iets zien van
de buitengewoon persoonlijk manier
waarop Jezus dit wonder verricht.
De doofstomheid isoleerde deze arme man
van de mensen om hem heen.

En Jezus wil die doofstomheid daarom genezen
en daarvoor in de plaats juist weer
dat persoonlijke contact herstellen.

Vervolgens slaat Jezus dan zijn ogen op ten hemel.

Met andere woorden:

Ik kan nog zo mijn vingers in de oren van deze man stoppen
en met mijn speeksel zijn tong aanraken,
maar uiteindelijk is het God, mijn Vader,
die het wonder moet verrichten.

Het laat de totale afhankelijk van Jezus zien
aan God zijn Vader.

Alleen God de Vader kan wonderen verrichten!

En dan komt er een zucht.

Wij zouden misschien zeggen:

een zucht van verlichting.

Hè, hè!

Eindelijk komt er een einde

aan al het verdriet en pijn

van het niet kunnen horen en spreken.

En dan tenslotte spreekt Jezus één woord

in zijn eigen moedertaal, het Aramees.

Dat is dus niet Hebreeuws, maar echt Jezus' moedertaal.

Eén woord: Effata. Ga open.

Een machtswoord.

Een woord met gezag.

En dan gebeurt het wonder.

De man kan weer horen en zelfs weer spreken.

Toch verbiedt Jezus om reclame te maken
voor dit wonder.

Jezus wil geen wonderdoener zijn

die als een arts alle patiënten

in een handomdraai kan genezen.

Nee, Jezus wil iets anders.

Jezus wil dat wij Gods stem weer kunnen verstaan
en dat wij weer met God kunnen spreken.
Heel persoonlijk dus.
Vandaar dat ik wat meer heb stil gestaan
bij dat hele persoonlijke karakter
van dit wonder.

Maar hoe kunnen wij Gods stem horen?
Wij kunnen toch niet met onze oren
Gods stem horen.
Inderdaad, Gods stem kunnen wij
meestal niet met onze oren horen.
Maar wel met de oren van ons hart!
En daar gaat het Jezus dus om!
Die persoonlijke omgang met God,
van hart tot hart.

Maar nogmaals: hoe kunnen wij dan
die stem van God in ons hart verstaan?
Waarschijnlijk zegt u:
'Ik heb nog nooit de stem van God
in mijn hart gehoord!'

Wel, laat ik dan met u eens gaan kijken naar
hoe een baby de taal van zijn vader en moeder
leert verstaan.
Allereerst hoort een baby
alleen maar de klank
van de stem van zijn vader en moeder.
Misschien zoals wij ons prettig voelen
als wij een kerk binnengaan.
Gewoon een mooie sfeer,
alles rustig en veilig,
ook al begrijpen wij er verder
eigenlijk helemaal nog niets van.

En dan vervolgens hoort de kleine
hoe vader en moeder met elkaar praten

en soms iets tegen hem zeggen.
Nou, al die zinnen kan hij natuurlijk nog niet begrijpen.
Maar soms herkent hij een woordje.
Zo gaat het ook met ons.
We horen in de kerk allerlei lezingen uit de Bijbel
en allerlei plechtige gebeden in de Mis.
Allemaal veel te moeilijk om te kunnen begrijpen.
Maar soms herkennen we wel eens een paar woorden,
die steeds weer terugkomen.
Liefde.
Vergeving.
Vrede.
Hoop.

En tenslotte durft de kleine ook wel eens een woordje
terug te zeggen.
Een glimlach.
Of een eenvoudig: ja
Of een tevreden gezicht.
Of voor de eerste keer: pappa, mamma!
Wat is dat een vreugde voor de ouders!
En wat zal dat een vreugde zijn voor God
als wij Hem voor het eerst vanuit ons hart
echt Abba, Vader durven noemen!

Bij een Eerste Communie viering
zeg ik wel eens heel zachtjes tegen de kinderen,
als ik de Communie in hun hand heb gelegd:
'Vergeet niet, als je zo meteen weer gaat zitten,
om 'dank je wel' tegen Jezus te zeggen.'
Zo eenvoudig begint onze taal met Jezus.

En dat is nou het grootste wonder
dat Jezus in ons leven wil doen:
dat wij die persoonlijke woorden van God
in ons hart gaan horen.
En dan kunnen wij ook persoonlijk
onze dank in ons hart tot Hem uitspreken. Amen.